

I z h a j a :
15. vsakega meseca
Uredništvo: Tyrševa
cesta 52 — Uprava:
Delavska zbornica,
L j u b l j a n a

IZSELJENSKI VESTNIK

RAFAEL

Glasiilo Družbe sv. Rafaela v Ljubljani

Naročnina:
Za Jugoslavijo letno
Din 12'— - Za ino-
zemstvo Din 24'—
Oglasi po dogovoru

Leto V.

Ljubljana, junij 1935.

Štev. 6.

Prisrčno pozdravljeni!

Tako ste tudi Vi prišli, Vi naši trpini, naši krušni izgnanci iz daljnjih tujin!

Prisrčno pozdravljeni!

Vsega Vas je oropala in izžela grda mačeha Vaša, tujina! Vse Vas je strla in pobila, da ste podobni svetopisemskemu človeku, ki je padel med razbojnike. Iz stoternih dušnih in srčnih ran krvavite.

Toda enega Vam pa tudi tujina ni mogla ukrasti in Vas oropati — Kristusa iz srca. Slovenska mati ga Vam je tako globoko vcepila v Vašo plemenito slovensko dušo, njegovo sveto ime tako globoko razrezala v Vaše milo slovensko srce in Vam prižgala pred Njim v Vašem srcu tako moškočno večno lučko žive vere in zveste ljubezni, da Vam tujina z vsemi divjimi silami, s katerimi je navalila na Vas, ni mogla ugasniti te večne lučke, ni mogla zabrisati njegovega sv. imena v Vašem srcu, ga ni mogla pregnati iz Vaše duše. Dokaz za to je Vaš prihod v domovino.

V težkih gospodarskih krizah se zvijamo mi tu doma. Kaj šele Vi, dragi naši izseljeni bratje in sestre, ki živite v enakih in še težjih krizah na tujem. Manjka tudi Vam vsega, celo kruha. Pa se vendar niste ustrašili ne ogromnih žrtev, ne stroškov, da ste prihiteli za te dni domov, da se tudi Vi pridružite svoji domovini pri velikanskem triumfalnem slavju našega evharističnega Kralja Kristusa in da to slavje povečate s svojo udeležbo in mu daste še poseben sijaj in blesk. Da, samo ta zvesta vera in ljubezen do Kristusa Vas je dvignila, da ste danes tu.

O, bodite nam v imenu tega velikega evharističnega Kralja naših src prav iskreno in prisrčno pozdravljeni na naših svetih slovenskih tleh.

Kot ljubeča mati je Vaša domovina koprnela po Vas vse dni od Vašega odhoda. Zato Vas danes objema z vso veličino in gorkoto materinske ljubezni, kakor je pozdravljala in objemala do sedaj vse svoje izseljene otroke, ki so se leto za letom vračali na obisk sem domov.

Pa če je ta mati vsako leto svoje izseljene sinove in hčere prisrčno pozdravljala in jih slovesno sprejemala, jih še nikdar ni sprejemala s tolikim vese-

ljem, posebno pa ne še s tolikim ponosom, kakor Vas danes.

Verna je ta Vaša mati domovina. Cela je Kristusova in Marijina. Poglejte bele cerkvice po teh lepih gričkih! Zastonj je. Ne da se utajiti in ne zakriti. Te cerkvice kriče mogočen dokaz: Slovenija je Kristusova.

Zato pa, ko Vas danes gleda kot junake vere in ljubezni do Kristusa, ko vidi, da ste v tujini ostali Kristusovi, in sicer tako Kristusovi, da ste mogli prinesiti tolike žrtve te svoje vere in ljubezni, da, prav take, kakoršne Vas je vzgojila, ko vidi, da Vas grda, brezverska in umazana mačeha tujine ni premotila, temveč ste ostali tudi na tujem Kristusovi, bratje in sestre, kako je ponosna na Vas in Vam zato bolj kot kedaj drugim, kliče vsa srečna: Sinovi in hčere, prisrčno pozdravljeni, pozdravljeni v imenu Vašega in našega evharističnega Kristusa Kralja, v imenu Vašega in našega naroda, v imenu Vaše in naše države Jugoslavije.

*

Družba sv. Rafaela — izseljenska desna roka Vaše domovine — po kateri in s katero skrbi za Vas na tujem kot po svoji narodni izseljenski organizaciji, Vas pa danes iskreno in prisrčno pozdravlja tudi v svojem imenu.

Ta Vaš prihod v domovino hoče izkoristiti v polni meri za Vas s tem, da je sklicala za 1. julij prvi slovenski izseljenski kongres, t. j. sestanek, zborovanje Vas vseh, ki ste prišli iz raznih držav in delov sveta. Kot bratje in sestre naj se združite v posvetovanju o vseh Vaših zadevah. Kot otroci, ki se vrnejo v domačo hišo, se zberite okrog svoje matere, Vi in mi pridimo skupaj in se pogovorimo o vsem, kar imate Vi povedati in potožiti nam, in kar imamo mi povedati Vam.

Zato Vas vse, ki ste prišli iz tujine, vabimo, da žrtvujete en dan, 1. julij, skupnim izseljenskim koristim in pridete na kongres saj k svečani otvoritvi v dvorani kr. banske palače.

(Nadaljevanje na 2. strani.)

Vkljub temu, da bodo kongres pozdravili naši cerkveni in državni oblastniki, ta kongres ne bo kako mrzlo uradno zborovanje! Tudi ni to kaka vladna zadeva. Kongres je sklicala samo Družba sv. Rafaela in bo vse storila, da bo ta kongres bratski sestanek vseh izseljencev, navzočih sedaj tu doma, in vseh njihovih prijateljev in dobrotnikov tu iz domovine.

Zato boste lahko popolnoma odkrito in zaupno potožili vse, kar Vam je na srcu, zlasti vse, kar želite, da domovina za Vas stori, da Vam pomaga na tujem iskati težke izseljenske skorjice kruha, da Vam pomaga na tujem ostati zvestim starim slovenskim svetinjam: veri, narodu in državi.

V tem smislu, bratje in sestre, Vas tudi Družba sv. Rafaela iskreno in prisrčno pozdravlja in vljudno vabi na izseljenski kongres 1. julija.

*

Bratje in sestre! Napijte se tu doma novih upov in novih nad za nadaljnje Vaše življenje na tujem! Napijte se novega navdušenja in nove ljubezni do evharističnega našega Kralja in njegove neveste sv. katoliške cerkve, nove ljubezni do svete slovenske zemlje in naroda in jezika, do naše lepe države Jugoslavije.

Ko se boste po nekoliko tednih ali mesecih srečnega bivanja tu doma vračali nazaj na tuje vsak v svoj del sveta, vsak v svojo državo, kjer ste se naselili, ponosite s seboj to zvesto ljubezen in potrdite v nji svoje brate in sestre, ki niso mogli z Vami priti domov. Povejte jim, kako mogočno je te dni slovensko ljudstvo prisegalo, da hoče tudi nadalje ostati katoliško, slovensko in jugoslovansko do zadnjega svojega vzdihljaja, do zadnje kaplje svoje srčne krvi. Povejte pa tudi, da mi tu doma enako srčno želimo, da tudi Vi, naši bratje in sestre na tujem, ostanete katoliški, slovenski in jugoslovanski do zadnjega svojega vzdihljaja in do zadnje kaplje krvi, da, če Vam tujina ukrade vse drugo, si tega ukrasti nikdar in nikjer ne boste pustili.

Bratje in sestre, prisrčno pozdravljeni!

NAŠ DAN.

Izseljenci ga še nismo imeli.

V vseh nad petdesetih letih slovenskega izseljenstva slovenski izseljenci kot skupina še nismo spregovorili svoje besede.

Pod Avstrijo, naravno, še misliti ni bilo, da bi jo bili mogli. Kaj smo bili slovenski izseljenci avstrijski vladi, smo bridko čutili izseljenci po avstrijskih konzulatih vsepovsod, kjer so se šopirili skoraj izključno sami Madžari, edini reprezentanti Avstrije.

Sedaj v Jugoslaviji pa tudi še ni bilo prilike, da bi se nam bila dala.

Mlada država je gotovo skušala storiti tudi za svoje izseljene državljane na tujem, kar in kolikor je mogla, ali je bila ravno skrajna potreba. Tu doma se je porajalo dan na dan toliko vedno novih in novih problemov, ki so kričali po rešitvi in zahtevali za se vso pozornost države in naroda, tako, da se čez mejo na tuje ni dalo toliko gledati in skrbeti, kolikor bi se moralo.

Še več je bilo pa krivde na nas izseljenkih samih.

Kjer je treba toliko stvari reševati in urejati, je naravno in jasno, da se urejajo stvari, ki najbolj kriče. Ko se vrne mati številne družine domov, skuša najprej potolažiti tiste, ki najbolj kriče in jokajo. One, ki so tiho, pusti pa čakati.

Tako je bilo tudi v naši državi glede skrbi za izseljence.

Hiteli smo v tisočih in tisočih na tuje. Tu se porazgubili po svetu, se zatopili vsak v svoje težke razmere, v katere smo zašli, se borili v silno težkih položajih za svoj obstanek. Vsak je mislil samo na to, kako si poišče skorjo trdega izseljenskega kruha. Na vse drugo smo pa pozabili. Prav nič nismo pomislili, da bi nam pri iskanju te trde skorjice kruha mogla marsikje in marsikdaj prav uspešno pomagati tudi mati domovina, da bi bili našli z njeno pomočjo in pod njenim varstvom boljšega in bogatejšega kruha. Posamezni smo morda prišli na to misel, pa smo v kakem časopisu, ali na kakšnem zborovanju, ali v privatnem pozivu malo pozabljali in pogodrnjali nad »nehvaležno brezbriznostjo matere domovine do nas, otrok na tujem«. — Pa konec!

Pri tem smo pa pošiljali v domovino milijone in milijone in zopet milijone svojih krvavo prisluzenih žuljev kot podporo svojcem, katere smo zapustili doma. Ti so doma naše milijone z veseljem sprejemali, si lepšali in lajšali z njimi svoje življenje, si pekli boljšega kruha, si kupovali boljše obleke, si popravljali in večali svoje domove in premoženje, plačevali svoje dolgove, denarni zavodi so delali z njimi ogromne dobičke, država je dobivala vedno nove in nove vire svojih dohodkov od teh naših žuljev. Toda, ker smo lepo molčali in bili tam za državnimi mejami tiho, ničesar zahtevali, ničesar prosili za vse te milijone, — se je pa zgodilo, kar se je zgoditi moralo, da je domovina obrnila vso svojo skrb na tiste, ki so kričali, in ki so zahtevali pomoči, na nas, ki smo bili tiho, je pa pozabila. Da, še več! Ti toliki milijoni našega domov poslanega denarja so jo celo premotili, da je dobila vtis, da se mi v denarjih kar kopamo, da smo strašni bogataši, milijonarji, da se nam na tujem neizmerno dobro godi, da smo v raju. Dosledno temu pa, da ničesar ne potrebujemo, da smo popolnoma srečni in zadovoljni v nebesih na zemlji. Da, celo tako daleč je prišlo, da nam je začela domovina celo zavidati našo »neizmerno srečo«. Dosledno so sklepali: če toliko milijonov pošljejo, jih gotovo tudi sami imajo. In, »če bi česa potrebovali od domovine, bi se gotovo oglasili«. Če pa milijoni iz tujine kar dežujejo in izseljenci molče, je znamenje, da imajo vsega dovolj in da od domovine ničesar ne potrebujejo.

Pa, bratje in sestre na tujem, povejte, smo bili res v raju? Smo se res valjali v dolarjih?

O, kajne, kako daleč smo bili od vsakega raja in kako blizu pravega pekla! Kajne, kako se je držala teh milijonov v domovino poslanega denarja kri, solze, trpljenje, gorje, stradanje. Da smo mogli pošiljati svojim v domovino te dolarje, bratje in sestre, povejte, ali niso bili to samo prigarani in pristradani naši žulji? Povejte, ali nismo sami stradali, si odrekali skoraj vse udobnosti življenja? Ali ni-

smo stanovali marsikje po bednih delavskih barakah, po gozdnih kampih, v kakršnih žive v domovini samo še cigani? Ali se nismo po strašno vročih južnih krajih na raznih haziendah in plantažah? Ali se nismo žgali ob peklenko vročih plavžih, vse samo za to, da smo sledili ukazom svojega ljubečega srca in pošiljali podpore in darove svojim dragim v domovino?

Bratje in sestre, ali nismo marsikje poginjali kot Izraelci v babilonski sužnosti — kot sužnji brezsrčnega kapitala, ki je pil iz nas našo srčno kri in si z njo polnil svoje žepe in svoj želodec? Ali nismo v tisočih padali v prezgodnje grobove, ko so nas kot muhe pobijali mogočni tovarniški stroji, ko so nam trli naše kosti kosi železa in jekla po tovarnah? Ali nismo po cele kilometre globoko pod zemljo dajali zadnje kaplje svojega potu samo zato, da smo polnili žepe tujih bogatinov, da smo množili blagostanje tujih držav in narodov, da so nam za to dajali te beraške pare, da smo jih mogli pošiljati domov?

Pa zakaj domovina o vsem tem ni vedela skoraj do zadnjega časa prav ničesar? Zakaj in kako je mogla domovina priti do tako zmotnega prepričanja, da sipljemo te milijone samo iz svojih prenapoljenih denarnih skrinj, in da mi od domovine ničesar ne potrebujemo?

Zakaj, da, zakaj? Bratje in sestre, ali ste že kedaj pomislili, zakaj?

Samo zato, ker smo pošiljali svoje žulje v resnici tako razsipno, kakor kak razsipni milijonar, zraven pa molčali.

Res, morda praviš, domovine dolžnost bi bila, da bi prišla sama za nami. Če je naša mati, bi jo morala njena materinska ljubezen in materinska skrb gnati za nami, da bi bila prihitela med nas pogledat, kje smo, kako se nam godi, odkod imamo te milijone, ki jih ji pošiljamo? Ali je kaj, kar bi ona mogla za nas storiti že iz hvaležnosti za tako ogromno podporo, katero je dobivala?

Če tako misliš, prav imaš. Res je to! Ne, domovina ni brez krivde. Mati domovina, veliko, veliko si zagrešila nad svojimi otroki na tujem!

Toda, ko smo mi izseljenci videli in začutili — in čutili smo to prav bridko, — da nas mati zanemarja, pozablja — zakaj smo pa molčali? Zakaj nismo začeli kričati? Zakaj nismo naredili, kar naredi vsak lačen otrok — zakaj nismo začeli kričati, prositi, zahtevati, do česar smo imeli pravico po tolikih milijonih svojih žrtev za njo?

In tu je pa naša krivda!

Zato tudi mi sami nismo brez krivde.

Pozno, zelo pozno sicer, vendar morda ne bo prepozno še, pa prihaja 1. julij, izseljenski kongres, ko nas domovina sama vabi, da pridemo in ne molčimo več dalje, temveč zakričimo na cela usta in povemo svoje zahteve, katere stavljamo na mater domovino, da se popravi, kar se je toliko grešilo na obeh straneh, v kolikor se še popraviti da.

Bratje in sestre, ali razumete sedaj, zakaj se je sklical ta slovenski izseljenski kongres? Prvi po petdesetih letih velikih grehov in velikih napak naših napram domovini in napram nam, in domovine napram nam in napram sebi?

Res je, ne domišljajmo si, tudi Družba

sv. Rafaela, ki je sklicala ta kongres, si ne domišlja, da bo ta kongres kar čez noč vse te kričeče razmere spremenil, izseljencem dal vsega, kar bi si želeli, popravil, kar se je zamudilo desetletja.

Vendar pa je gotovo eno, če bomo prišli mi izseljenci na kongres z odločno voljo popraviti od naše strani naše napake in bo prišla na kongres domovina z odločno voljo popraviti svoje napake, se bo vsaj za naprej začela druga doba našega izseljenskega življenja in marsikaj se bo začelo izboljševati. Ako se pa kaj začne, zlasti ako se začne z močnim hotenjem in močno voljo, se bo nekaj tudi storilo in doseglo.

Zato, slovenski izseljenci, 1. julij bo vaš dan! Če hočete, pa ga naredite v resnici za vašega! Domovina ga hoče!

NAVODILA NAŠIM IZSELJENCEM.

Kdor želi lastno prenočišče, naj se takoj prijavi, da se mu ga preskrbi. Med kongresom za to ne bo časa.

Ameriški udeleženci skrbe sami za se, ker nas niso naprosili kake pomoči.

Udeleženci, ki pridejo iz držav zapadne Evrope s skupnim vlakom, se ne bodo ustavili ne na Bledu, ne na Brezjah, temveč pridejo naravnost v Ljubljano.

Po sprejemu na kolodvoru gredo skupaj v šolo »Na ledini«, kjer bodo prenočevali. Tam odlože svojo prtljago in odidejo k skupni večerji v Delavsko zbornico. Prtljago bo poseben voz takoj za njimi peljal v to šolo. Ležišča bodo preprosta.

Tu bodo dobili legitimacije za kongres in kongresne znake, ki stanejo Din 5.— Brez teh legitimacij nihče ne more na Stadion.

Vseh procesij se udeleže skupno in sicer po državah, iz katerih prihajajo.

Za red vsake skupine skrbi vsaka naselbina zase, ki naj si vsaka sama določi svoje reditelje. Pri procesijah ti reditelji delajo red po navodilih rediteljev kongresa.

V soboto 29. zjutraj imajo otroci skupno sv. obhajilo z ostalimi otroci na Stadionu. Reditelji skrbe, da bodo o pravem času na kraju zbirališča, kjer se bo sprevod začel.

Odraščeni imajo med tem vsi posebno izseljensko pobožnost, sv. mašo in pridigo, pri Mariji na Rakovniku.

Popoldne ob treh se skupno udeleže prvega javnega zborovanja na Stadionu.

Zvečer ob 7., takoj po večerji je evharistično zborovanje v Delavski zbornici. Iz vsake naselbine bo govoril po en izseljenec, ali duhovnik ali laik, kakor bodo zastopniki naselbine sami določili. Govori bodo vsi o »Evharističnem življenju v naši naselbini«. Vsakdo naj bi povedal, kako je oskrbljeno za prejem sv. zakramentov med njimi, kako in kdo goji pogosto sv. obhajilo, težave glede tega.

Ob devetih je skupna ura molitve v kapeli Zavetišča sv. Jožefa (Hiralnica poleg cerkve Srca Jezusovega). Govornik je g. Drago Oberžan. Uro molitve vodijo vsi izseljenski duhovniki. Med uro molitve prilika za spoved.

Otroci naj opravijo spoved pred odhodom v domovino.

Ob desetih zvečer, po uri molitve, se zberemo možje pred Zavetiščem, da gredo k

procesiji mož na Stadion, kjer bo polnočnica in skupno sv. obhajilo mož.

Zenske gredo pa skupno k sv. Petru k maši-polnočnici.

Natančen spored vseh prireditev med evharističnim kongresom bodo imeli izseljenci v uradni legitimaciji, katero mora vsakdo imeti, ako hoče dobiti vstop na Stadion.

Za vse morebitne skupne izlete je Družba sv. Rafaela uredila vse potrebno s potniško družbo »Putnik«, da bo šla do skrajnosti na roke kakor glede cen, tako glede postrežbe.

Tudi je uredila s prednikom naših avtotaksijev, g. Jeršinom, da bodo avtotaksi za zmerne cene na razpolago vsem, ki bi si hoteli z avtom ogledati našo domovino. Predsednik bo skrbel, da bodo vsi šoferji skrajno postrežljivi, uslužni in da se bodo držali določenih cen. Vsako izkoriščanje naj se prijavi g. predsedniku Jeršinu (tel. 3366). Za slučaj daljših voženj bi se tudi kar z njim uredilo.

Vsem izseljencem želimo, da bi se kar najbolje imeli in zabavali in se z najugodnejšimi vtisi vrnili nazaj v tujino.

Pisarna Družbe sv. Rafaela

bo odprta vsaki dan med kongresom od 8. do 12. in od 3. do 6. ure.

Pisarna je v Delavski zbornici.

Glavni letni občni zbor ORIS-a.

Zveza izseljenskih organizacij naše države (Savez Organizacija Iseljenika) s sedežem v Zagrebu je sklicala za 2. julij v Delavski zbornici svoj glavni letni občni zbor. Začetek ob 9. uri dopoldne.

Ker bodo naše sesterske izseljenske organizacije poslale na prvi slovenski kongres zvečine svoje zastopnike, da pozdravijo naše izseljence, je porabil predsednik to priliko, da je za drugi julij sklical letni občni zbor. Slovenski izselj. kongres se najbrže še ne bo končal, vendar pa bo prilike dovolj, da se bodo naši zastopniki lahko udeležili tudi tega zbora.

Hvaležni smo celo g. predsedniku za ta občni zbor, kjer bomo lahko vse zadeve slovenske izselj. kongresa takoj ustno predložili v rešitev Savezu in ga prosili pomoči, da se bodo želje izselj. kongresa upoštevale in tudi izvedle.

PASTIRSKO PISMO LJUBLJANSKEGA G. ŠKOFA DR. GREGORJA ROŽMANA ZA L. 1935.

(Nadaljevanje.)

II.

Na veliki četrtki po zadnji večerji je prišla ura, ko je Jezus »svojim skazal ljubezen do konca« (Jn 13, 1) s tem, da je v Kafarnaumu dano obljubo izpolnil ter postavil zakrament presvetega Rešnjega Telesa. Ko je sedel k mizi in dvanajsteri apostoli z njim, jim je rekel: »Srčno sem želel to velikonočno jagnje jesti z vami, preden bom trpel« (Lk 22, 14, 15). V trenutku, ko mu srce napolnjuje misel na bližajoče se trpljenje, mu je še bolj pri srcu skrb za apostole in za nas vse, da nas ne zapusti sirot ampak, da ostane z nami vse dni do konca sveta.

Če bi bil Jezus svoje apostole vprašal, naj mu povedo, kako naj jim dá svoje meso

v hrano in svojo kri v pijačo, si pač noben ne bi bil mogel izmisliti, naj to stori pod podobo kruha in vina. In če bi si bil kateri to domislil, si ne bi bil upal Jezusu predlagati, naj se tako nepojmljivo globoko poniža in naj skrije tudi svojo človeško naravo pod zunanost neživega kruha. Le božja modrost in božja ljubezen je mogla izumiti način, na kateri je Jezus dal samega sebe nam v hrano in pijačo.

Božja dela so na videz preprosta, nekako samoposebi umljiva, pa vendar skrivnostna in nedopovedljivo bogata. Tako je tudi Jezus na preprost in neprisiljen način, z nedosegljivo ljubeznivostjo dal užiti učencem svoje telo in kri. Sv. Matej, ki je bil sam priča dogodkov pri zadnji večerji, nam jih je opisal tako-le: »Pri večerji je vzel Jezus kruh, ga blagoslovil in razlomil, dal učencem in rekel: 'Vzemite, jejte, to je moje telo.' In vzel je kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: 'Pijte iz njega vsi. To je namreč moja kri nove zaveze, ki se za mnoge preliva v odpuščenje grehov'« (Mt 26, 26—28). Apostoli so globoko ginjeni vzeli iz Jezusovih rok kruh in kelih ter pobožno prvič zaužili njegovo sveto telo in njegovo rešnjo kri. Niti z očmi niso zapazili na kruhu in vinu nobene spremembe, niti z jezikom niso okusili kaj drugega kakor kruh in vino, pa vendar so trdno verovali, da uživajo resnično Jezusovo meso in kri. Verovali so, ker so tolikokrat videli v čudežih Jezusovo vsemočnost, ker so zlasti doživeli pomnožitev kruhov v puščavi in Jezusovo hojo po valovih morja. Zato so v ponižni veri sklonili glave in molili Jezusovo živo telo in kri tudi pod nezatno podobo kruha in vina.

Kar je Jezus pri zadnji večerji storil, to so apostoli po Jezusovem naročilu ponavljali in imenovali lomljenje kruha, da nepoklicani niso mogli razumeti, kaj je to v resnici. In lomljenje kruha je bilo že za apostole in prve kristjane središče bogoslužja in edina daritev neskončne vrednosti, ki je nadomestila vse daritve stare zaveze, ki so bile le slabotne predpodebe in sence evharistične daritve nove zaveze.

Pomislite, predragi v Gospodu, kako čudovito in modro je Jezus uredil, da moremo zavživati njegovo meso in kri. Česar si nihče misliti in predstavljati ni mogel, to je on tako preprosto in enostavno izvršil. Zakaj je Jezus vprav kruh in vino, da pod njuno podobo skrije samega sebe? Kruh je najnavadnejša in najpotrebnejša hrana za vse ljudi, na mizi bogatašev je in v rokah siromaka. Kruha se človek nikdar ne naveliča. Vsako drugo hrano laglje pogreša, brez kruha pa dalje časa nihče ne vzdrži. S podobo kruha nam je Jezus hotel dopovedati, da nam je uživanje Njegovega Rešnjega Telesa tako potrebno kakor vsakdanji kruh. — Pa Jezus je dodal še vino. Vino za prehrano ni potrebno, brez njega se prav lahko živi. Vino je po besedah sv. pisma človeku v veselje dano, če ga v pravi meri in po pameti uživa. S podobo vina je hotel Jezus povdariti, da nam daje presveti Zakrament v veselje, v tolažbo, da naše zemeljsko življenje v trdem delu, v težkih bojih in marsikateremu trpljenju ne bi bilo preveč eno-

lično, pusto, dolgočasno, ali celo obupno. S svojim svetim telesom in s svojo rešujočo krvjo nam je Jezus dal to, kar je za nadnaravno življenje nujno in potrebno, pa tudi to, kar nam je v veselje in olajšavo. Pod tema dvema podobama se daruje pri vsaki sveti maši, pod podobo kruha prebiva med nami in tako dobesedno izpolnjuje svojo obljubo: »Glej te, jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28, 20).

Predragi v Gospodu! Z apostoli vred tudi mi trdno in živo verujemo, da je Jezus resnično, bistveno in dejansko pričujoč pod podobo kruha in vina. Verujemo, četudi na posvečeni hostiji in na posvečenem vinu ne vidimo nobene spremembe. Jezus je rekel, da se je po njegovi besedi kruh spremenil v njegovo telo in vino v njegovo kri, Jezusovi besedi pa verujemo, saj je beseda božjega Sina, ki je neskončno resničen in vsemogočen. Z vsemi milijoni, ki so skozi devetnajst stoletij verovali v Jezusa, navzočega v presvetem Rešnjem Telesu, verujmo tudi mi. Zatrđimo Jezusu svojo vero z lepimi besedami sv. Tomaža Akvinskoga:

»Moti se na tebi tip, okus, oko,
a kar v veri slišim, verujem trdno;
vse je res, kar božji Sin uči,
in resnice od njegove večje ni.«

III.

Sveti tridentinski cerkveni zbor je proti luteranskim zmotam znova ugotovil in poudaril dolžnost, ki jo imamo vsi kristjani, da izkazujemo zakramentu presvetega Rešnjega Telesa božje češčenje in ga molimo, kakor se moli edino le neskončni Bog. V najsvetejšem Zakramentu je pričujoč isti Sin božji, o katerem je nebeški Oče, ko ga je vpeljal na svet, rekel: »Molijo naj ga vsi angeli božji« (Hebr 1, 6), isti Sin božji, pred katerega so modri iz Jutrovega padli na kolena in ga molili (Mt 2, 11), katerega so učenci po vstajenju v Galileji molili (Mt 28, 17). Častiti in moliti moramo Jezusa v presvetem Zakramentu, kakor on sam zahteva, »v duhu in resnici« (Jn 4, 24), to je, naša pobožnost mora izvirati iz žive vere, trdnega upanja in goreče ljubezni, mora biti sad globoke bogu-vdanosti. Svojo voljo mu v pobožnosti poklonimo, svoj um mu v molitvi darujemo, spoznavamo in priznavamo njegovo vsemogočnost, modrost in usmiljenost.

Tridentinski cerkveni zbor pa ne povdarja samo dolžnosti, da notranje, v duhu, molimo in častimo Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, ampak posebej še izjavlja, da moramo tudi zunanje, javno, z vso slovesnostjo častiti najsvetejši Zakrament, kakor je to navada v katoliški Cerkvi. V ta namen je postavljen poseben praznik presvetega Rešnjega Telesa, v ta namen se vrše slovesne procesije z Najsvetejšim, v ta namen se izpostavlja zlasti ob celodnevem češčenju presveti Zakrament za javno češčenje. Najslovesnejši način javnega in skupnega češčenja pa so evharistični kongresi, na katerih se zberejo verniki ali iz vsega sveta, kakor na mednarodnih, ali pa ene države, da Jezusa skupno in javno počastijo, neustrašeno izpovedo svojo vero v čudežno skrivnost tega zakramenta in se tako medseboj vzpod-

bujajo k vedno večji gorečnosti in ljubezni božji. Tridentinski cerkveni zbor navaja dva razloga za takšno javno češčenje. Prvi razlog je **h v a l e ž n o s t**, katero dolgujemo Jezusu za nedopovedljivo velike dobrote njegove navzočnosti. Drugi razlog pa je, da z živo in odločno vero zavrնemo in osramotimo sovražnike Jezusove, da morda pod vtisom našega veličastnega slavja, prežetega žive vere, najdejo tudi oni pravo vero in se po najsvetejšem Zakramentu zveličajo. (Seja XIII o evhar. pogl. 5.) Iz teh dveh razlogov nameravamo z božjo pomočjo prirediti evharistični kongres v Ljubljani. Hvaležnost do Jezusa in želja po zveličanju duš nas vodita pri vseh pripravah in nas bosta vodila pri slavnostih kongresa samega.

Vsako javno češčenje, posebno pa še veliki shodi ali kongresi, imajo četverni namen: javno in skupno Jezusa moliti, se mu zahvaljevati, ga prositi in mu zadoščevati. Tak je namen celodnevnega češčenja za župnijo, duhovnijo ali redovno hišo, tak je namen slovesne procesije na praznik presvetega Rešnjega Telesa, tak bo namen letošnjega kongresa. (Dalje prihodnjič.)

O NAŠIH PO SVETU.

FRANCIJA.

Merlebach.

Poslovlili smo se od lepega majnika. V Merlebachu smo ga preživele prav lepo. Ob nedeljah so se zbrali mnogi od najrazličnejših strani k »Šmarnicam«, ki smo jih imeli v stari cerkvi ob 6. uri zvečer. Berilo in pete litanije Matere božje so nam vedno vzbudile misli na našo domovino kjer je bilo v tem mesecu vedno tako lepo v cerkvi pri Marijinem oltarju. V mesecu majniku ni bilo prav posebnih nesreč. Upamo, da bo nas božje Srce varovalo tudi v mesecu juniju.

Z veliko pozornostjo zasledujemo velike priprave, ki se vrše za evharistični kongres. Iz Merlebacha in okolice se je priglasilo 93 takih, ki bodo plačali celo karto, trije za polovično karto in 18 otrok, ki še niso dopolnili tretjega leta. Društvo sv. Barbare in Savez nameravata vzeti s seboj tudi zastave.

Z izletih letos nismo imeli sreče, vsaj do sedaj še ne. »Edinost«, »Barbara« in »Triglav« so si izbral vsak eno nedeljo. »Barbara« praznik Vnebohoda pa vedno je nagajal dež. Veseli so pa bili tega kmetje, ker je tu skoro vsa zemlja peščena, zato je takoj preveč suha za rast.

Otroci imajo še vedno redno šolo. Z velikim veseljem so napravili v mesecu majniku ob četrkih dva izprehoda na bližnji hrib, kjer so se pozabavali in zapeli slovensko »Na planinah« in »Sijaj, sončece«. Žal pa je sedaj za silo urejena šola le še v Merlebachu, povsod drugod otroci težko čakajo, kdaj bodo tudi oni imeli priliko slišati slovenski jezik v šoli. Med otroci je sedaj že razdeljenih več kot 60 molitvenih knjižic »Pri Jezusu«. Tudi Francozi in Nemci se zanimajo za naše lepe in praktične mašne knjižice, pa seveda jih ne kupujejo, ker jih ne razumejo.

V soboto 1. junija smo imeli tu odlične goste: Šef notranjega ministristva g. T. Georgevič, g. kr. konzul dr. Mišić iz Metza in g. izseljeniški komisar g. Grujić, ki so obiskali izseljeniškega duhovnika, Jugoslovanski dom, dve slovenski družini in g. župnika Tiebaut-a v Merlebachu. V tem kratkem času ko so bili tu, so se zanimali za razmere v tem kraju — posebno še za mladino. Vsakega, ki se zanima za nas, da bi nam pomagal, iz srca pozdravljamo in izražamo obenem svojo željo, da naj se naša oblast skuša res kolikor mogoče točno informirati o težkih razmerah našega delavstva v tem kraju. Resnično zanimanje oblasti za nas bo rodilo tudi resnično zaupanje naše do nje. — Stanko.

Jugoslovanska kat. misija iz Merlebacha javlja: Zaradi potovanja na kongres v Ljubljano odpadejo vsa slovenska duhovna opravila v času od 27. junija do 16. julija. Morebitne nevarno bolne rojake prijavite v tem času domačim duhovnikom, po na-

povedanem času pa zopet izseljenškemu duhovniku v Merlebachu.

Tucquegnieux-Marine. Ako bi bilo vreme naš koledar, bi nikakor ne vedeli, da živimo v najlepšem mesecu, v mesecu maju. Malo je solčnih dni in še kadar se prikaže, je brez moči. Dobro pa se zavedamo, da smo v maju, ko gremo ob nedeljah k slovesni službi božji. Med sv. mašo poslušamo in prepevamo lepe majniške Marijine pesmi, po sv. maši pa so pete litanije Matere božje. Tako se nam zdi domače in lepo, da kar pozabimo, da smo v tujini.

Izlet v domovino bo veljal po zadnjih vesteh samo 300 frs sem in tja. To znižanje vožnje je marsikoga pripravilo, da je začel razmišljati, kako bi prišel do te vstopice in šel pogledat domov. Vsekakor bo tudi Francija poslala lepo število Slovencev na kongres. Močno se že veselimo trenutka, ko bomo vsaj nekaj dni mogli reči »doma smo«.

Društvo jugoslov. rudarjev iz Marine je zopet priredilo kegljanje, to pot sicer z majhnim dobičkom, vendar smo zadovoljni. Tamburaši in citraši smo bili povabljeni drugo majniško nedeljo k sodelovanju pri poljski prireditvi, kamor smo seveda radi šli in tudi zaigrali nekaj naših poskočnih in nekaj poljskih, ki so se pa nam zdele bolj otožne, kot naše.

Poleg Tucquegnieux je kolonija Trieux. Le par Slovencev je tam. Več je pa drugih narodnosti. Neka Poljakinja, ki je tam živela najprej s pravim možem, si je prebrala in živela zadnji čas na »koruzi« z drugim. Pa tudi ta ji ni bil več po volji in zaželela si je tretjega. Drugemu to ni bilo všeč in je svojo priležnico kratkoma ustrelil. Hotel je potem še sebe. Eni pravijo, da ni imel več krogle v revolverju, drugi pa da mu je mati nesrečne ženske odvzela revolver. Pograbil je potem sekuro in si z dvakratnim udarcem presekala lobanjo. Sedaj leži nevarno ranjen v bolnici, umorjenko so pa pokopali. Duhovnik ji je odrekel cerkveni pogreb. Pripovedujejo, da je nekoliko tudi mati kriva, ker je vse to nepravilno početje podpirala. Vsekakor je zgodba pretresljiva in zelo poučna za žene na tujem, kjer so izpostavljene tolikim različnim skušnjavam, da se same s svojo močjo težko borijo z njimi. Oklenite se vse vere in Boga, kjer edino boste našle pravo srečo in zadovoljnost. Vse druge naslade vam prinesejo le malo veselja, kateremu pa sledi mnogo žalosti in trpljenja na onem, mnogokrat pa že na tem svetu.

Bruay-en-Artois, Materinski dan. Na to prireditve se vsako leto veselimo in je zato udeležba vsakokrat obilna. Tudi letošnji materinski dan na Binkoštno nedeljo je bil prav lep. Naša šolska mladina je nad vse zadovoljivo nastopila, dasi je bila proti koncu šolskega leta obremenjena po zahtevah šole. Z uspehom je lahko zadovoljna Bratovščina, ki to prireditve vsako leto priredi kakor tudi društvo sv. Barbare, ki jo pomaga aranžirati.

Prvo obhajilo. Na Binkoštno ponedeljek je pristopilo sedem naših otrok k prvemu sv. obhajilu. Jo napravimo to pobožnost po domači slovenski šegi. Otroci molijo slovenske molitve, kar nam ni mogoče doseči po vseh drugih kolonijah.

Lieven P. de C. Prireditve. Dne 12. majnika je nastopil dramatski odsek društva sv. Barbare z igro »Mladi in stari«. Redkokodaj je bila še udeležba tako številna kot to pot. In niso se zmotili. Igralci so igro tako lepo predstavljali, da so se vsi obiskovalci zadovoljni vračali in je bila želja vseh, da dramatski odsek kmalu zopet nastopi.

Šmarnice smo letos še bolj slovesno praznovali vsak večer v majniku. Ne mala zasluga je skrb naših žen, ki so napravile krasen oltarček in ga lepšale z vedno novim cvetjem. Pobožnost so poživljale letošnje evharistične šmarnice kot priprava na kongres, na katerega bo tudi naša kolonija poslala nekaj zastopnikov. Šlo bi jih veliko rad, a časi so preslabi.

Slovo. Zapustil nas je Jožef Sršen in odšel na svoje posestvo v Jugoslavijo, ki si ga je prislužil v Franciji. Bil je vsa leta eden najmarljivejših cerkvenih pevcev. Naučil se je tudi po njemu lastni marljivosti in vztrajnosti toliko igrati na harmoniji, da je bil za pomožnega pevovodjo. Kako je bil priljubljen, je pokazal poslovljni večer, pri katerem so mu pevci poklonili sliko, ki mu bo še dolgo klicala v spomin njegovo bivanje v Franciji. Vsi mu želimo obilo sreče v domovini!

Smrt. Bela žena smrt je rešila po dolgem bohanju rudarja Kisovec Ivana. Kot rudar je prehodil dosti sveta, dokler ni došel v petdesetem

letu življenja do zadnje postaje. Imel je lep pogreb, kot je pohvale vredna navada naših izseljencev, da v velikem številu spremljajo svoje rojake na zadnji poti. Svetila mu večna luč!

Vendin-le-Vieil. Žalosten slučaj. V hipni zmedenosti si je končal življenje rudar Podlunšek Ferdinand. Bil je rudar strokovnjak kot njegovi še trije tukaj živeči bratje, ki so vsi jako čislani kot izvrstni delavci v jami pri družbi Lens. Družini umrlega kakor tudi njegovim bratom naše sožalje, pokojnemu pa večni mir in pokoj!

Šmarnice. Letos obhajamo tudi v naši koloniji vsak večer šmarnice. Molimo in zapojemo naše domače pesmi na čast majniški Kraljici. Za enkrat nas še ni bilo veliko, a upajmo, da nas bo prihodnje leto že več. Pri nas je precej članic Roženske bratovščine, ki bodo gotovo poskrbele, da se širi v njihovih družinah češčenje do Matere božje.

Smrt. Po kratki bolezni je umrla rudarjeva žena Ivana Premzl. Zapuščca moža in žalostno družino. Naj počiva v miru!

HOLANDIJA.

Maastricht. Po štirimesečni mučni bolezni nas je 6. maja četrto pred 8. uro jutraj za vedno zapustil naš ljubljenski sinček Božidar v starosti 9 let. Vsemogočni ga je poklical k sebi po večno plačilo, saj je potrpežljivo prenašal vse bolečine in bil tudi večkrat previden s sv. zakramenti. Naj uživa večno veselje pri angelčkih.

Tem potom se tudi spodaj podpisana najlepše zahvaljujeva vsem tukaj se nahajajočim Slovincem za darovanje venca na krsto, za tolažilne besede, katerih sva bila zelo potrebna ob izgubi najinega edinega otroka, ter za obilno spremstvo na njegovi zadnji poti.

Posebno hvalo pa izrekava našemu Jug. izs. duhovniku č. g. kapl. Dr. Oberžanu, ki nam je še v njegovi bolezni večkrat priskočil na pomoč, in ki ga je kljub oddaljenosti iz Heerlena v Maastricht prišel spremljati na njegovi zadnji poti. Še enkrat vsem in vsakemu posebej, Bog vam plačaj. Naš Božidarček pa naj v nebesih prosi za nas vse skupaj. Žalujoci starši Anton in Paula Gognjavec.

NEMCIJA.

Hochheide na Porenju. V nedeljo 2. junija je proslavilo tukajšnje jugoslov. kat. društvo sv. Barbare srebrni jubilej svojega 25letnega obstanka. Pri sv. maši ob pol 8. uri je imelo društvo skupno sv. obhajilo. Domači kaplan, vlč. g. Jansen, je hvallil društveno delo v verskem oziru ter izrazil priskrben čestitke društvu k njegovi jubilejni proslavi. Po sv. maši je združil skupen zajutrak društvenike v dvorani Thomas, kjer je domači župnik vlč. g. Sasse počastil jubilarje ter se jim zahvalil za njih zvestobo in vztrajnost napram društvu tudi v viharnih časih. Da, viharno preteklost je imelo društvo. To dokazuje dejstvo, da ima samo tri jubilate in sicer: Andrej Breznikar, Anton Knez in Jožef Brejer, poslednji se nahaja začasno v domovini.

Glavna proslava se je vršila popoldne in se je pričela ob 4. uri z večernicami v cerkvi. Duhovni vodja društva, vlč. g. Venbrocks se je spominjal v gorkih besedah društva ter opominjal člane, naj skrbno čuvajo dragocene svetinje, ki so jih prinesli iz domovine.

Ob 5. uri se je pričelo slavnostno zborovanje v okusno ozaljšani dvorani, katero je krasila slika mladega kralja Njeg. Veličanstva Petra II. vsa v zelenem lavorju. Zborovanje je vodil predsednik Vabič ter imel čast pozdraviti odlične goste od blizu in daleč. Bilj so navzoči: gospod generalni konzul Pantič, monsignore prelat Birkenfeld, velik prijatelj društva, dalje nekdanji prezes društva, vlč. g. kaplan Heeke, vsi domači vlč. gg. duhovniki, izseljenjski komisar g. Samec, tovarnar Marič s soprogo, zvezni predsednik g. Lindič, društva sv. Barbare iz Meerbeka in društvo »Bratska ljubezen« iz Hochheide, pa tudi rožnenska bratovščina pod vodstvom g. Widmarja je bila častno zastopana.

Po pozdravnem govoru, ki ga je govoril slovenski predsednik Vabič, nemško pa prezes društva vlč. g. kaplan Venbrocks, se je pričel razvijati obširni spored, okrašen z muzikalničnimi in pevskimi točkami, govori in deklamacijami. Gospod generalni konzul Pantič je s svojim govorom napravil na vse poslušalce globok utis.

Slavnostni govor je imel v slovenskem jeziku predsednik Vabič. Slikal je društveno viharno preteklost in plodonosno delovanje istega med našimi rojaki v Nemčiji skozi 25 let. Spominjal se je umrlih članov in našega največjega dobrotnika društva, pokojnega ljubljenskega kralja Aleksandra I. Zedinitelja, kojega velikodušni dar nosi društvena zastava in na kojega je društvo tako ponosno. Zato pa ga naša ljubezen, ki je močnejša ko smrt, spremlja preko groba in bo živel v naših srcih.

Vlč. g. kaplan Venbrocks kot prezes je spodbujal člane, naj bodo zvesti še vnaprej katoliški veri in svoji domovini. Poudarjal je, da tvorijo Slovenci v tukajšnji kat. župniji močan steber, kar je predvsem zaslug jubilejnega društva. V istem smislu se je gibal tudi govor župnika Sasse. Zvezni predsednik g. Lindič je v imenu zveze okrasil s primernimi besedami društveno zastavo s srebrnim vencem. Predsednik društva »Bratska ljubezen« g. Kozelj je opominjal k skupnemu delovanju vseh jugosl. društev. V zaključnem govoru se je zahvalil predsedniku g. Vabiču vsem, ki so pripomogli k uspehu slavnosti, g. gen. konzulu Pantiču in velečastiti domači duhovščini, ki je na izredno lep način pokazala, da v kat. cerkvi ni razlike med narodi. Bodi ji izrečena tem potom srčna zahvala. Istotako vodju tamburaškega odseka g. Čebinu in vodju pevskega odseka g. Janežiču.

Naj ostane ta proslava vsem v trajnem spominu!

Recklinghausen-Sudervich. Tukaj imamo Slovence dve društvi: Jugoslovensko katol. društvo in pa Jugoslovansko delavsko in podporno društvo. V nobenem teh dveh društev pa ni veliko članov, ker nas sploh vseh skupaj ni po številu veliko tukaj, a še ti vsi niso za društveno življenje in gibanje, kar je potem tudi umevno, da društvi ne moreta imeti veliko članov. Temu krive so pa tudi stare razprtije med tukajšnjimi rojaki. Še v slučaju smrti ni med nami edinstva. Vseeno pa šteje Jugoslovensko katol. društvo preko dvajset članov.

Dne 5. junija smo spremili k večnemu počitku našega sobrata, rojaka in člana Jugosl. del. in podp. društva, Martina Kaša, ki je bil obenem veren kristjan ter zelo priljubljen in poznan širom Jugoslovanske kolonije v Porurju. To je pokazal tudi njegov pogreb, katerega se je udeležilo mnogo rojakov in tudi domačinov. Slovenci smo prihiteli od blizu in daleč, da izkažemo rajnkemu rojaku zadnjo čast. Pri tem pa tudi niso manjkali venci, ki jih je bilo večje število. A žal, da pri takih slučajih naši rojaki odkrito ne pokažejo, da smo Slovenci. Na trakovih na venci smo namreč na žalost opazili, da so izvemšji enega imeli vsi nemške napise, Slovenci smo po narodnosti. Slovenci pa smo tudi po naših materah. Mučno nam je zato pri srcu, da se celo ob takih žalostnih prilikah zatajuje naš mili materinski jezik.

AMERIKA.

Buenos Aires, Argentinja.

Tudi do nas slovenskih izseljencev, ki smo v tej velikanski daljavi trinajstih tisoč kilometrov od naše drage domovine, v repub. Argentini, je dospel »Izseljenjski vestnik Rafael«. Sicer je v tukajšnji naši koloniji še prav malo razširjen. Toda gledati moramo, da bo to prepotrebno glasilo tudi med nami pridobilo več in več prijateljev.

Slovenska kolonija v Argentini je precej velika. Samo v vlemestu Buenos Airesu nas živi lepo število. Tudi javno se precej udeležujemo. Imamo štiri društva: Jugoslov. društvo »Tabor«, »Slov. prosvetno društvo I.«, »Ljudski oder« in »Podporno društvo Villa Devoto«. Imamo tudi dva časopisa, in sicer »Novi List« in »Slovenski Tednik«.

Imamo tudi slov. duhovnika g. Josipa Kastelica, kateri v svojem dušno-pastirskem poklicu vestno čuva svoje ovčice. Je tudi ustanovitelj »Bratovščine živega rožnega venca« in ustanovitelj in izdajatelj slovenske izseljenjske revije »Duhovno življenje«, za tukajšnje našo naselbino v pogledu vzgoje mladine in odraslih tako potrebne in današnjemu času tako primerne revije.

V mestu Cordoba, katero leži na severu v daljavi osemsto kilometrov od Buenos Airesa, je tudi precej močna slovenska kolonija. Tudi tam delujejo tri slovenska društva: »Slov. društvo Ljubljana«, društvo »Iskra« in »Jugoslov. podporno društvo«. Le škoda, da nimajo naša društva v Cordobi, kakor tudi v Buenos Airesu vsaj skupnega doma in morajo živeti v tujih hišah in za svoje prireditve najeti dvorane tujih društev in klubov, seveda proti zelo visoki odškodnini, dve do tri sto pesov za

eno popoldne ali eno noč. Tako gre glavni del morebitnega dobička v tuje roke. Dejstvo pa je, da so se naši ljudje priselili v Argentino in Južno Ameriko sploh večinoma v povojnih letih, in sicer od leta 1925—1930. Sedaj v času krize je težko misliti na kaj takega. Seveda pa moramo računati, da bodo zasijali boljši časi in z njimi bolj živahno izseljenjsko življenje.

Provincija Chaco (Čako) leži na skrajnem severu republike, vsa v tropskem pasu, — tam vlada velika vročina — je tudi naseljena z nekoliko naših kolonistov, ki se bavijo izključno s poljedelstvom. V glavnem so naseljeni v bližini Los Angeles in Charoday. Prihodnjič kaj več o tem.

Tukajšnje Slovensko prosvetno društvo I. je priredilo na belo nedeljo veliko prireditev, na kateri je pel moški in mešan zbor Slov. prosv. društva, kakor tudi oba zbora Podp. društva Villa Devoto. Prireditve je bila dobro obiskana in je dobro uspešna. Želeli bi več takih večerov.

Za naš prvi izseljenjski kongres v Ljubljani se tudi tukaj pripravljamo, da bomo vsaj v duhu prisostvovali vašim hvalevrednim in tako potrebnim razpravam, ko je kruta usoda odločila tako, da radi velike oddaljenosti in naše revščine ne moremo osebno prisostvovati in poslati tja svojega zastopnika. Pač pa je izbran odbor, kateri ima namen odposlati spomenico in v njej izraziti naše težnje in želje. Tudi Jugoslov. društvo »Tabor« je vprizorilo v nedeljo 5. maja veliko prireditev, ki je bila tudi bogato obiskana in tako krasno podana, da so ljudje zahtevali, da se v kratkem ponovi. Seveda bodo ugodili tej želji. Vso čast odličnim igralcem!

Tudi pri nas vlada kriza! Mogoče bi kdo mislil, da do nas, ki smo tako daleč od domovine in Evrope, kriza ni mogla. Pa je prišla! Pri nas ta zver mogoče bolj rogovilj, kot kjerkoli drugod. Posebno tukaj v vlemestu se nam pri vsakem koraku odkriva velika beda. Človek se ne more načuditi, da v deželi, kjer je poljedelstvo tako razvito, kakor v Argentini, manjka dela, ko ima še poleg toliko neobdelane zemlje.

Pomnil

1. Iz vsake naselbine želimo vsaki mesec kratko poročilo. Vsakdo lahko piše in vsakemu smo hvaležni. »Izseljenjski Vestnik Rafael« gre po celem svetu.
2. Kadar pišeš, piši samo na eno stran.
3. Piši s črnilom.
4. Napiši poleg imena naselbine vsikdar tudi ime države.
5. Podpiši se s celim imenom. Pristavi vsikdar svoj popolni naslov.
6. Kdor noče biti v listu podpisan, naj to pove. Urednik tega ne ve. Nekdo zameri, ker ga nismo podpisali, drugi je pa hud, ker smo ga podpisali.
7. Uredništvo nikdar ne izda imena dopisnika.
8. Razširjajte list »Izseljenjski Vestnik Rafael«. Če list ne bo imel naročnikov, ne bo mogel izhajati.
9. Zveze in društva, sprejmite list za Vaše uradno glasilo. Vsak član naj bo zavezan naročati glasilo. Da naročnino olajšate, naj se naročnina plača mesečno z mesečnimi društvenimi prispevki.
10. Nabirajte oglase trgovin in obrtnikov za »Izseljenjski Vestnik Rafael«.
11. Nikdar ne pozabite, da je glasilo duša vsega društvenega in javnega delovanja in življenja po naselbinah in društvih.

Vrtnice, Junjska pobožnost. Spisal Janez Zabukovec. Izdal »Glasnik presv. Srca«, Zrinjskega ceste št. 9, Ljubljana. Za vsaki dan meseca junija posebno berilo. — To knjigo vsem našim izseljencem prav toplo priporočamo. Nadomestila jim bo v poljudni, domači besedi pridige, katerih ne morejo slišati v svojem jeziku!

Listnica uredništva.

G. P. Rafael, Afrika. List Vam bomo pošiljali kakor želite. Iskren pozdrav! Pišite kaj!

Ta številka se je za teden dni zakasnila, ker ni bilo mogoče vsega sporeda prihoda o pravem času urediti. Prosimo oprostjenja.

Slovenci širom sveta!

Nikdar ne boste pozabili svojega milega materinega jezika, ako boste radi čitali slovenske knjige. Tudi svojim otrokom dajte v roko slovenske knjige. Vse knjige naročajte samo potom

knjigarne Tiskarne sv. Cirila, Maribor, Koroška cesta št. 5

Amsterdamska banka

podružnice v delavskem revirju
HEERLEN, Oranje Nassaustr. 13
HOENSBROEK, Kowenderstr. 35
BEEK pri Lutterade

**KAPITAL 50,000.000 GOLD.
REZERVE 47,000.000 GOLD.**

Nakazujemo denar v vse kraje v Jugoslaviji
Tu se dobe vedno dinarji po najboljši valuti

Kdo vam bo sporočil vse novice iz domačih krajev?

Domači vam ne morejo vsega pisati,
vas pa vse zanima - Zato je najbolje,
ako si naročite tednik

„Slovenski gospodar“

ki izhaja vsako sredo na 16 straneh
in prinaša mnogo zanimivosti iz vse
Slovenije - Naročnina znaša letno
Din 64,-, poll. Din 32,- in se naroča na
upravo Slov. gospodarja v Mariboru

BANKA BARUCH, PARIS

NASLOV ZA BRZOJAVKE:
JUGOBARUCH PARIS 96

11, RUE AUBER, PARIS (9°)

TELEFON: OPÉRA 98-15
OPÉRA 98-16

Banka jugoslovanskih, čehoslovaških in poljskih izseljencev v
Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš čekovni račun štev. 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno — Hitra in točna postrežba

